

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1To/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4219010111
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Hrvola
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4219010111.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Hrvola a členov senátu JUDr. Lenky Kováčovej a JUDr. Petra Kaňu, v trestnej veci obžalovaného L.. X. G., pre zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. a/, 3 písm. c/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 29.01.2020, sp. zn. 1T/24/2019, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 28. júla 2020, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, d/, f/ Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku obžalovaný

L.. X. G., narodený XX.XX.XXXX v M., bytom F. T., P. P.. XXXX/XXA, na slobode,

j e v i n n ý , ž e

v presne nezistenom čase v dobe od dňa 27.02.2016 do 28.02.2016 v M. na ulici L. č. XX úmyselne poškodil v prízemí obytného domu sa nachádzajúci nebytový priestor, označený na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom pre katastrálne územie M. ako P. č. X tým spôsobom, že osobne, resp. za pomoci ním prizvaných osôb vybúral okná osadené na obvodovej stene, vonkajšie dvere, čiastočne poškodil omietky, keramické obklady, odstránil vnútorné dvere, deformoval a plne znefunkčnil zárubne, celkom zničil podlahy (hoci ich poškodenie nemalo celoplošný charakter, ich opravu nebolo možné uskutočniť), odstránil vykurovanie, poškodil elektroinštaláciu, odstránil ohrievač vody, odstránil hygienické zariadenia a ostatné veci a stavebné prvky poškodil na 40 %, čím pre vtedajších spoluvlastníkov uvedeného nebytového priestoru U. N., nar. XX.XX.XXXX, L. P. O., nar. XX.XX.XXXX, X. P., nar. XX.X.XXXX, K. P., nar. XX.XX.XXXX, X. I., nar. XX.XX.XXXX, V. M., nar. XX.XX.XXXX, C.. R. P. O., nar. XX.XX.XXXX a B. M., nar. XX.XX.XXXX spôsobil škodu vo výške 4.710,- Eur,

t e d a

poškodil cudziu vec a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

t ý m s p á c h a l

prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 odsek 1, 2 písmeno a/ Trestného zákona.

Za to mu
u k l a d á

podľa § 245 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) mesiacov.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu na 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 51 odsek 4 písmeno c/ Trestného zákona ukladá obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodeným:

- X. P. nar. XX.XX.XXXX a K. P. nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom M., L. XX/XX škodu vo výške 827,42 eur,
- L. P. O., nar. XX.XX.XXXX bytom M., E. XXX/XX škodu vo výške 671,33 eur,
- C.. R. P. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., L. XX/XX škodu vo výške 671,33 eur,
- U. N. nar. XX.XX.XXXX, bytom M., L. XX/XX škodu vo výške 1010,68 eur,
- V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., L. XX/XX škodu vo výške 345,05 eur,
- B. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., I. U. XXXX/XX škodu vo výške 345,05 eur,
- X. I. nar. XX.XX.XXXX, bytom U. č.d. XXX škodu vo výške 839,14 eur.

Podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku poškodenú U. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., L. XX/XX so zvyškom jej nároku na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Hore uvedeným rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej len súd I. stupňa) bol obžalovaný L.. X. G. (ďalej len obžalovaný) uznaný vinným zo spáchania zločinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 odsek 1, 2 písmeno a/, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenia § 138 písmeno j/ Trestného zákona na skutkovom základe, že:

v presne nezistenom čase v dobe od dňa 27.02.2016 do 28.02.2016 v M. na ulici L. č. XX úmyselne poškodil v prízemí obytného domu sa nachádzajúci nebytový priestor, označený na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom pre katastrálne územie M. ako P. č. X tým spôsobom, že osobne, resp. za pomoci ním prizvaných osôb vybúral okná osadené na obvodovej stene, vonkajšie dvere, čiastočne poškodil omietky, keramické obklady, odstránil vnútorné dvere, deformoval a plne znefunkčnil zárubne, celkom zničil podlahy (hoci ich poškodenie nemalo celoplošný charakter, ich opravu nebolo možné uskutočniť), odstránil vykurovanie, poškodil elektroinštaláciu, odstránil ohrievač vody, odstránil hygienické zariadenia a ostatné veci a stavebné prvky poškodil na 40 %, čím pre vtedajších spoluvlastníkov uvedeného nebytového priestoru U. N., nar. XX.X.XXXX, L. P. O., nar. XX.X.XXXX, X. P., nar. XX.X.XXXX, K. P., nar. XX.X.XXXX, X. I., nar. XX.XX.XXXX, V. M., nar. XX.X.XXXX, C.. R. P. O., nar. XX.X.XXXX a B. M., nar. X.X.XXXX spôsobil škodu vo výške 4.710,- Eur.

Za to mu uložil:

- podľa § 245 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 roky,
- podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona za podmienok uvedených v § 49 odsek 1 Trestného zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a zároveň uložil probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe,
- podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona ustanovil skúšobnú dobu na 2 roky,
- podľa § 51 odsek 2, 4 písmeno c/ Trestného zákona povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku obžalovaného zaviazal k náhrade škody pre poškodených: X. P. nar. XX.XX.XXXX a K. P. nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom M., L. XX/XX, L. P. O., nar. XX.XX.XXXX bytom M., E. XXX/XX, C.. R. P. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., L. XX/XX, U. N. nar. XX.XX.XXXX, bytom M., L. XX/XX, V. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., L. XX/XX, B. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom M., I. U. XXXX/XX, X. I. nar. XX.XX.XXXX, bytom U. č.d. XXX, spoločne a nerozdielne vo výške 4.710,- Eur,

- podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku poškodenú U. N. so zvyškom jej nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Uvedený rozsudok, v zákonnej lehote, odvolaním proti všetkým výrokom, napadol obžalovaný. V jeho písomných dôvodoch uvádzal, že rozsudok „odporuje zákonu, ochrane základných ľudských práv, Trestnému zákonu, Trestnému poriadku, súdnej praxi, hmotnoprávnym predpisom a výkladom a procesnému postupu“. Podľa neho rozsudok obsahuje lži, klamstvá a nepravdivé údaje a je účelový. Namietal neobdržanie znaleckého posudku Ing. Šagátovej a nemal možnosť sa k nemu vyjadriť ani byť prítomný pri získavaní údajov. Čo sa týka wc, toto vybuďoval na vlastné náklady, okno dal vyrobiť on, jeho hodnota je nulová, rovnako tak aj bezpečnostných dverí, omietku nepoškodil, rovnako tak ani keramické obklady. Dvere kúpil on, mali nulovú hodnotu, rovnako tak aj podlaha, vykurovacie kachle, ohrievač vody, ktorý bol jeho vlastníctvom. Poprel poškodenie elektroinštalácie. Poukazoval na rozpory medzi znaleckým posudkom z roku 2001, kde bola určená hodnota v prepočte 2986,79 eur a odvtedy cena len klesla. V ďalšej časti vzniesol námietky voči zákonnej sudkyňi s tým, že táto „klamala, osvojila si I. teóriu“. V závere odvolania pripojil rozhodnutie o vybudovanej novej stavbe a vlastníckom práve k zabudovaným veciam. Podľa jeho názoru „zo súdnej praxe vyplýva, že obžaloba aj rozsudok je protizákonný, ktorý hrubo porušuje jeho práva“. Domáhal sa oslobodenia spod obžaloby.

Okresná prokurátorka v písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a uložený trest za primeraný. Obžalovaný mal možnosť sa oboznámiť so znaleckým posudkom Ing. Šagátovej pri skončení vyšetrovania alebo na hlavnom pojednávaní, čo pre pasívny spôsob svojej obhajoby nevyužil. Odmietla aj argumentáciu obžalovaného formou poukázania na iné rozhodnutie, z dôvodu, že toto riešilo inú právnu situáciu (prístavbu), pričom v danej veci sa jedná o vstavanie. Poukázala aj na postihy obžalovaného za protiprávne konania v minulosti vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti. Navrhla odvolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Na verejnom zasadnutí:

- obžalovaný sa na verejné zasadnutie nedostavil, o termíne jeho konania bol riadne a včas upovedomený, preto bolo vykonané v jeho neprítomnosti,
- prokurátor krajskej prokuratúry považoval napadnutý rozsudok za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch, odvolacie námietky obžalovaného nepovažoval za dôvodné a vyplývajú iba z jeho pasívneho postoja, obžalovaným uvádzané invectívy považoval za neopodstatnené nemajúce vplyv na zákonnosť rozsudku. Odvolanie navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným - nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 odsek 1, 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorému odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku a zistil, že dôvodné, aj to len čiastočne, je odvolanie obžalovaného.

Odvolací súd v rámci uvedenej prieskumnej povinnosti zistil, že v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku súd I. stupňa vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a to všetko aj za dodržania zásad tzv. kontradiktórneho procesu, ktoré boli zakomponované do zákona. Pri tomto postupe sa nedopustil takých chýb, ktoré by bolo možné považovať za podstatné chyby konania v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku a vôbec už nie za porušenie práv obhajoby obžalovaného. Tomuto bola umožnená plná realizácia jeho práv obvineného v takom rozsahu v akom mu vyplývajú z jednotlivých ustanovení Trestného poriadku, osobitne z § 34 Trestného poriadku. To, že ich praktickú realizáciu obžalovaný nevyužil je len a len jeho vlastným rozhodnutím, ktoré v žiadnom prípade nemá za dôsledok to čo si pod tým predstavuje - teda porušenie jeho práva na obhajobu. V tomto odvolací súd poukazuje na jednu zo zásad práva a to - „vigilantibus iura skripta sunt“ t.j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda takým, ktorí tieto svoje práva aj aktívne uplatnia včas a pri takom procesnom úkone, ktorý sa ich týka, čím jasne a zrozumiteľne dávajú najavo, že sa aktívne zaujímajú o ochranu svojich práv a tieto aj náležitým spôsobom uplatňujú. Takto však obžalovaný - i keď je osobou dostatočne znalou práva - nekonal a svojou neprítomnosťou na procesných úkonoch - prioritne na hlavných pojednávaniach - sa tak sám a dobrovoľne svojich procesných práv vzdal a to bez

akýchkoľvek právne relevantných dôvodov. Za také dôvody v žiadnom prípade nie je možné považovať ním uvádzanú celú sériu osobných invektív a útokov voči prokurátorovi alebo voči zákonnej sudkyňi, ktoré nesúvisia so skutkom a ktoré tak nemajú žiadnu právnu relevanciu k dôkazom.

Ku konkrétnym výhradám obžalovaného vo vzťahu ku znaleckému posudku odvolací súd zistil, že obžalovaný bol v prípravnom riadne a včas upovedomený o možnosti oboznámiť sa s obsahom vyšetrovacieho spisu po skončení vyšetrovania. Na stanovený termín dňa 26.02.2019 (č.l. 666) sa nedostavil, svoju neprítomnosť neospravedlnil.

Súd I. stupňa obžalovaným namietaný znalecký posudok vykonal v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní dňa 29.01.2020 vypočutím znalkyne Ing. Šagátovej. Na toto hlavné pojednávanie bol obžalovaný riadne a včas predvolaný (predvolanie prevzal dňa 13.12.2019), a ktorého sa nezúčastnil, bez toho aby uviedol dôvody brániace mu v účasti (za také nemožno považovať jeho vyjadrenie zo dňa 02.01.2019 č.l. 785).

Súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku (strany 5-6) i keď stručne, ale dostatočným spôsobom poukázal na právne úvahy, ktorými sa riadil pri hodnotení dôkazov, pričom odvolací súd zistil, že pri tomto postupoval správne a v súlade s kritériami ustanovenia § 2 odsek 12 Trestného poriadku. Na základe takéhoto zákonného postupu správne zistil, že vykonané zákonné dôkazy spoľahlivo preukazujú skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine v tzv. skutkovej vete napadnutého rozsudku, a toho, že bolo spoľahlivo preukázané, že tento skutok spáchal v priamom úmysle obžalovaný. Zo spáchania skutku je spoľahlivo usvedčovaný priamymi dôkazmi - výpoveďami svedkov I., P., M., P. O., V. st. a ml. s ktorými sú v súlade aj ostatné nepriame dôkazy - výpovede svedkov N. a listinné dôkazy, tvoriace listinný základ dotknutého nebytového priestoru. Obžalovaný ani v odvolacích námietkach neuviedol žiadne také právne relevantné dôvody a fakty, ktoré by boli spôsobilé odôvodniť nehodnovosť svedkov a nepravdivosť ich výpovedí. Odvolací súd znovu zdôrazňuje, že osobné invektívy obžalovaného pri ktorých používa útočný resp. hrubo urážlivý jazyk, sú neakceptovateľné (viď napr. článok 35 odsek 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vec Řehák v. Česká republika, No. 67208/01, rozhodnutie z 18. mája 2004).

Preskúmaním právnej kvalifikácie žalovaného skutku, ku ktorej dospel súd I. stupňa v napadnutom rozsudku, odvolací súd zistil, že táto nie je správna, pričom v odôvodnení absentujú podrobnejšie právne úvahy o tom, na základe ktorých súd I. stupňa dospel k takémuto právnomu záveru, osobitne k záveru o naplnení znaku „na viacerých osobách“.

Prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 odsek 1, 2 písmeno a/, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona sa dopustí ten, kto zničí, poškodí alebo urobí neupotrebitelnou cudziu vec a spôsobí tým väčšiu škodu a spácha taký čin závažnejším spôsobom konania.

Podľa § 138 písmeno j/ Trestného zákona závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu na viacerých osobách, t.j. najmenej na 3 osobách.

Na naplnenie toho znaku nepostačuje len to, že vlastníkami predmetu útoku sú viacerí poškodení, z čoho vychádzala obžaloba (č.l. 671) i súd I. stupňa.

Zo skutku jednoznačne vyplýva, že predmetom úmyselného útoku obžalovaného bol len jeden nebytový priestor v Komárne na ulici L. č. XX. Z konania obžalovaného nepochybne vyplýva, že tento bol vedený úmyslom poškodiť tento nebytový priestor, ktorý bol vo vzťahu k nemu cudzou vecou. Teda svoj útok viedol proti (jednému) nebytovému priestoru a k nemu sa viažucemu jednému vlastníckemu právu a nie priamo na poškodených, bez ohľadu na to koľkých má vlastníkov (príp. užívateľov). Práve tento významný skutkový fakt bráni tomu, aby bolo možné aplikovať § 138 písmeno j/ Trestného zákona o tom, že obžalovaný poškodil cudziu vec a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu tak, že toto konanie spáchal na viacerých osobách. Typický prípad aplikácie znaku „na viacerých osobách“ je možné nájsť u drogových deliktov, kedy drogový díler distribuuje drogy viacerým osobám, obdobne u trestných činov proti životu a zdraviu ak páchatel fyzickým násilím napadne viac ako tri osoby. V týchto prípadoch útok páchatela priamo smeruje na poškodených, takto tomu však v danej veci nie je.

Toto pochybenie zistené odvolacím súdom (obžalovaný to nenamietal) bol dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, d/ Trestného poriadku. Pretože skutkové závery súdu I. stupňa boli zistené v rozsahu predpokladanom v § 2 odsek 10 Trestného poriadku mohol odvolací súd sám vo veci rozhodnúť a to tak, že obžalovaného uznal vinným zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 odsek 1, 2 písmeno a/ Trestného zákona, keď nemal pochybnosti o tom, že obžalovaný v skutku popísanom konaní poškodeným spôsobil škodu vo výške 4710 eur, ktorá bola spoľahlivo vyčíslená znaleckým posudkom znalkyne Ing. Šagátovej o správnosti a úplnosti, ktorého nemá pochybnosti ani odvolací súd.

Právna kvalifikácia skutku musí vychádzať zo skutkových zistení a má obsahovať všetky znaky skutkových podstat, ktoré páchatel' svojim konaním naplnil. V tomto smere obžaloba, ani súd I. stupňa vôbec nevenovali pozornosť tomu, že skutková podstata trestného činu podľa § 245 odsek 1 Trestného zákona obsahuje aj znak „urobil neupotrebitelnou“. Konanie obžalovaného uvedené v skutku, že obžalovaný (...vybúral okná...celkom zničil podlahy...odstránil vykurovanie, ohrievač vody, hygienické zariadenia) by bolo možné podriaďiť aj pod tento znak skutkovej podstaty. Nápravu v tomto smere odvolací súd uskutočniť nemohol pretože by to bolo v rozpore so zásadou „reformatio in peius“, vzhľadom na absenciu odvolania prokurátora.

Čo sa týka odvolacích námietok obžalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku - sú vo svojej podstate len opakovaním argumentov, tvoriacich súčasť jeho obhajoby, ktoré predniesol pred súdom I. stupňa a s ktorými sa súd I. stupňa správne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku s čím sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach naň len odkazuje. Uvedenie samostatných právnych úvah by bolo len opakovaním tých, ktoré uviedol súd I. stupňa.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu odvolací súd vychádzal z kritérií uvedených v § 34 Trestného zákona, prihliadol na všetky okolnosti prípadu, mieru zavinenia obžalovaného a jeho pohnútku, spôsob vykonania činu. U obžalovaného nezistil žiadnu z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Trestného zákona. V zhode s už citovanou zásadou „reformatio in peius“ musel vychádzať z toho, že u obžalovaného nebola zistená žiadna priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 Trestného zákona i keď podľa odvolacieho súdu mala byť u obžalovaného konštatovaná priťažujúca okolnosť uvedená v § 37 písmeno c/ Trestného zákona, pretože trestný čin spáchal preto aby poškodeným zmaril alebo sťažil uplatnenie ich základného práva nerušene užívať majetok (článok 20 Ústavy Slovenskej republiky).

U obžalovaného zistil, že tento v mieste bydliska nie je bližšie hodnotený, v minulosti sa dopustil 11 priestupkov, prevažne za porušenie pravidiel cestnej premávky. Doposiaľ sa dostal 6-krát do rozporu so zákonom (aj za závažnú úmyselnú majetkovú trestnú činnosť), vo všetkých prípadoch sa na neho hľadí ako by nebol odsúdený (fikcia zahľadenia platí len na odsúdenie nie na fakt, že skutok bol spáchaný), preto tieto odsúdenia nemohli byť považované za priťažujúcu okolnosť. Pri takýchto zisteniach berúc do úvahy i možnosti nápravy obžalovaného dospel k záveru, že účel trestu bude u obžalovaného splnený uložením výchovného podmieneného trestu odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov čo je v dolnej polovici zákonnej trestnej sadzby uvedenej v § 245 odsek 2 Trestného zákona (6 mesiacov až 3 roky). Pri určovaní dĺžky skúšobnej doby túto určil tiež v dolnej polovici zákonnej sadzby (1-5 rokov) majúč za to, že bude postačujúca na nápravu obžalovaného a na zabezpečenie jeho prevýchovy v zmysle účelu trestu podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona. Na posilnenie tohto účinku uložil obžalovanému v skúšobnej dobe aj povinnosť spočívajúcu v príkaze nahradiť poškodeným spôsobenú škodu.

Preskúmaním výroku o náhrade škody nadriadený súd zistil, že tento je zmätočný, nepreskúmateľný, nesprávny, čím spĺňa právny záver o tom, že rozhodnutie o uplatnených nárokoch poškodených na náhradu škody je v rozpore so zákonom.

Vzhľadom na výrok o vine niet pochyb o tom, že obžalovaný zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil svojim protiprávnym konaním (§ 420 Občianskeho zákonníka).

Podľa § 438 odsek 1 Občianskeho zákonníka, ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne.

Vychádzajúc z výroku o náhrade škody v napadnutom rozsudku je evidentné, že súd I. stupňa aplikoval tzv. solidárnu zodpovednosť nesprávne. Uložiť zaplatiť škodu solidárne teda spoločne a nerozdielne

možno v trestnom konaní len a výlučne spolupáchatelom, teda škodcom, nie jednému - samostatnému obžalovanému. Pokiaľ súd I. stupňa v tomto akceptoval záverečný návrh prokurátora (č.l. 793) rozhodol nesprávne.

Akceptujúc riadne a včas uplatnené nároky poškodených v prípravnom konaní, odvolací súd výšku spôsobenej škody v sume 4710 eur adekvátne rozdelil medzi jednotlivých poškodených a podľa výšky ich spoluvlastníckych podielov, ktoré im vyplývajú z listu vlastníctva. Poškodenú U. N. so zvyškom jej nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces. Ostatných poškodených, ktorým priznal nároky len z časti nemohol odkázať so zvyškami ich nárokov na náhradu škody na civilný proces z dôvodu už citovanej zásady reformatio in peius.

Vychádzajúc z uvedených právnych úvah, odvolací súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokov tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 306 ods. 1 Tr. por.).